

καλεί τόν Κουμουνοδότη να μεταθέσει αυτόν τόν Γιο, άντι του συναδέλφου του, σε όποιο μέρος της Έλλάδας ήθελε, εστω και στο πιο άποικιο.

— Ένω μάστιγα δέν θά ζητήσω ούτε όδοιορικά έξοδα, ειπε στον ύπαιγό Συναγινόμενος ό Κουμουνοδότης, άπληγτος :

— Κ ρ ιε Παρασκευαΐδη, σάς συχαίρω ! Δέν θά μετατεθώ και νεις ! Θ ι μείνετε και οι δυό στός θέσεις σας.

***

Ό Παρασκευαΐδης, ένώ ήταν άνεξίκακος άνθρωπος. ήμερος, άγαθός. είχε ψυχη γενναία, λιονταρίσια καρδια στα στήθη του. Απόδ εις ότι στις μακρινές περιείες του δέν έφευγε κανέναι ό τλο μαζί του. Ω: άνακριτής, άπαντήθηκε πολλές φορές με φωνή δικούς και λητέας όί όποιοι τον έσεβάστηγαν. Κά τότε μάλιστα μά ληστρική συμφορία, με την ότοια τυχαίως συνηήθηκε, σταθήκε στη γραμμή και τόν έθαύμ ζε. Η μεγαλοπρεπή νομοστασία του, ή τομμηρη και άφρονεπή μορφή του, τώ άπρόρητο θάρρος του, και πληξεν τους λητέας ! Και ό άρχηγός τους τού ειπε καταρά ότι ήσαν κρ μι που έγινε δικαστής, ένώ θά μπορούσε να διαπραφί... ως άρχηγος ληστρικής συμφορίας !...

Την εποχή που ό φοβερός Λιταρχος Κοικέλας τρομοκρατούσε την έποχή ά Δωρίδος, μένος ό Παρασκευαΐδης δέν τόν ελογόρισε. Ό Κοικέλας με τη συμφορία του ειχε τώ θρόνος, μέγα-μεσημέρι, να μηη στο Γαλαξείδι, να διευθυνθή στο πανηγύρι και να γδύσει όλους τούς έμπόρους. Την άλλη μέρα ό Παρασκευαΐδης, μόνος, άοπλος, πήσε τώ ραβδί του και πήγε άποστολικώς στο Γαλαξείδι να κάνει άνακρισεις. Δέν τού συνεβη δέ τίποτε άσφαρο στο δρόμο. Μετά τις άνακρισεις ειπε : «Και τώρα πάω να κάνω ένα μισρό περ πατο». Ανεβήκε δέ ποίγηματι στην ψηλότερη κορφή τού Παγαίου-στά λημερία τού Κρικελα και έναγούρισε στην Αμφοισα φρέσκος-φρέσκος !

Μ ά φοριά, βρ θηκε ό δικαστικός αντιπροσωπος στο Λοιδωρίκι, όπου γ νονταν εκλογέ, με πολύ πεισμα. Διηγη ανικαί καί Τρικομικοί ήσαν χωσιμένοι σε δυό λυσσώδη στρατοπεδα και πιστολιζόνταν. Κανείς, ούτε αξιωματικός ούτε στρατιώτης, τολμούσε να πλησαση τόν τόπο της ψηφοφορίας. Μόνος ό Παρασκευαΐδης, «έ τώ ραβδί του, έτρεξε, μπήκε στη μέση, άδιοφορώντας για τίς διασταυρούμενες πφίρες και καθώροντας με την επιβλητική του εμφανια να προλάβη τούς φόνους. Ό αντίπαλοι, μολε τόν ειδαν, έκρουσαν τά πιστόλια και βγάλανε τώ καπέλλο με σεβασμό...

Αλλά ή πολιτική δέν ήθελε ν' άφήρη ή νυχο τώ λευκό αυτό γίγαντα τής άρετης; και της δικαιοσύνης. Το Διηγηαννικό κόμμα δέν μπορούσε να τώ χωνίση ότι ένας δικαστικός Έλληνας τολμά να έερχη τώ μπυλιεταίκια των κυβερνητικών βουλευτών. Κεί ό Θ. Π. Διηγηαννης σινοχώρησε τόσο πολύ τον Παρασκευαΐδη, ώστε τον άνάγκασε να παραιτηθή, χωρίς να λογαριάσει ότι τού έλειπαν λίγοι μήνες για να συμ ηρωη τώ χρόνο που όριζε ό Νομος για τή συνταξη. Αυτό συνεβη στα 1890. Ό Παρασκευαΐδης, έλειτα από 19 έτών και τώσαν μνηών δικαστική ύπηρεσία, αφού έδωκεσε και ύποθήσεις έκτομορητών, έβγαίνε φτωχός, όπως ό Ίωβ, χωρίς ούτε την ψυροσύνη του. Και άναγκάστηκε, για πρώτη φορά στη ζωή του, πολύ πικραμένος, να ζητήρη τη συνδρομη των συναδέλφου του, τού Πρωτοδικαίου Αθηνών. Οι δικαίται συνεσκέφθησαν ήρο κρυφώς (για τώ φόβο των Διηγηαννικών) και είπαν ότι άλλος τρόπος θεραπειας δέν υ ήρχε, παρά να διορισθη ό Παρασκευαΐδης σε κάποια δημοσία θέσι για να συμπληρωση «τόν νόμιμον χρόνον συντάξεως». Αλλά πώς να διορισθη τώ Διηγηαννης θά έβλεπε στα τυπογραφικά δοκίμια της «Εφημερίδος της Κυβερνήσεως», τ' όνομά του και θί τώ έβρουν. Έκτείνθησαν λοιπόν οι δικασταί να τόν διορίσουν ύπογραμμάτια τού Πρωτοδικαίου Αθηνών. πών δέν ήταν άνάγκη να δημοσιευθη ό διορισμός τόν στην «Εφημ. της Κυβερνήσεως», ή δέ «είσε λογουριάσεις συντάξεως». Έτσι και έγινε. Ό πρώην έφέτης ύπογραμμάτιος τώρα-έρχόταν τακτικός, σιωπηλό, καθότανε στο ίδιο τραπέζι με διαφόρους νεανίσκους (τούς σ υ ν α δ έ λ φ ο υ ς τ ο υ, όπως έλεγε), και άντέγραφε ποιηκές, άποφάσεις, ήτοι πέπετε μήνες ! Όταν τώ έμαθε ό Διηγηαννης ήταν άργά. Ό Παρασκευαΐδης ειχε συμπληρώσει τή συνταξη του. Τέτοιιο ύπέροχοι άνθρωποι χαρακτηρης εινε σπάνιοι στον αϊώνα μας. Και όταν πεθάνουν, μπορούν να κοιτάξουν άφοβα τώ προσωπο τού Θεου !...

✱

ΣΚΥΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΕΣ

Μπορει να κάνει κανείς φίλο του έκεινον με τόν όποιον πραγματευότανε με ύπόθεσι. Προτιμώτερον όμως εινε να μη πραγματευόμεθα ύποθέσεις με φίλους. Balzac

— Η έπιστήμη της ευτυχίας εινε τώ να άγνοή κανείς τώ καθήκον του και να ζητη σ' αυτό την ευχαρίστηση του. Comptesse Dasli

— Και ή δυστυχισμένη άκόμη άγάπη λογίζεται ευτυχία. Mme Dufresnoy

— Χωρίς την πεποίθησι στην αιωνιότητά της ή άγάπη δέν θά-ταν τίποτε. Balzac

— Η άγάπη μās διδάσκει όλες τις άρετές. Πλωτάρχος

ΠΑ ΝΑ ΠΕΡΝ Η Η ΡΑ ΣΑΣ

Η ΑΙΩΝΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

Τό ανέκδοτο πού θά σάς διηγηθώμε παρανάτω συνβήη στα παλιά αλά χρόνια, πού οι άνδρες μονομαχούσαν για ψόλλου πήδημα.

Κάποιος συγγραφεύς λοιπόν, τή στιγμή που άνέβαινε σε' άμάξι του για να π η στο πεδίο της τιμής ότου έπρόκειτο να γυπηθή, ειλε να περνη ά τώ μπροστά του μά γνωστή του νεαρά ήθοποιος, δευτερας τάξεως. Πήξε τότε άπ τ' άμάξι τά δυό σπαθια πού τά ειχε τυλιγμενα ο' ένα κομμάτι πανί, της τάδεξε και της ειλε χαμογελάτας :

— Πηγαίνω, άγαπητή μου δεσποίνις, να μονομαχήω :

— Κοί γιατί ; τόν ρώτησε αυτή με περιέργεια μάλλον παρά μ' ένδιεφορον.

— Να, τσακώθηα με κάποιον άγνωστο και τόν προκάλεσα σε μονομαχία.

Μόνω γι' αυτό ; ψιθύρισε άπαγορευμένη ή νεαρά ήθοποιός δευτερας τάξεω. Και γω ένόμωζα πώς ειχατε σοβαρώτερος λογους... Καλά κι' αν πληγωθήτε ;

— Τόσο τώ χειρότε ο για μένα !...

— Τότε, αφού δέν σάς ένδιεφείρε αυτό καθόλου, θάχετε την καλσύνη, αν πληγωθήτε, να λητε πώς μονομαχάατε με μένα ; Θά γίνη, έξορετε, κάποιος θορητός γύρω άπ τ' ό όμά μου κ' ίσως ό διευθυντής μου μού δώση κανένα πρώτο ρόλο. Κάνετε μου, σάς παρακαλώ, αυτήν τη χάρη.

Ό συγγραφεύς συγκινηθήκε.

— Πολύ ευχόριστα, άγαπ ητή μου, της άποκριθήκε. Άν όμως με σκοτώσει ό αντίπαλός μου ;

— Άν σάς σκοτώσει ; .. Η νεαρά ήθοποιός βρέθηκε κάπως μερδεμένη. Τελος αφού σκέφθηε άρετα ειπε στον συγγραφεα :

— Έχετε δικη... Μ τρεψι να σάς σκοτώση. Γι' αυτό ποτε μου πούς ειπε, πού καθσταί... Θά πάω να τού κάρω την ίδια παρά-λυσια. Και δέν θά μού άνοηθη άσφαλώς...

Η ιστορία δέν άναφέρει τί άπέγνε σχετικώς. Πάντως και θά κατάφερε ή δευτερας τάξεως ήθοποιός.

ΠΟΥ ΝΑ ΘΥΜΑΤΑΙ

Κάποια διήση ήθοποιός τού κινηματογράφου, κάθετα μόνη της σ' ένα κοσμικό ρεστοραν και κοιτάζει με άφηρημένα βλέμμα-τα τόν άριστοκοσμικό κόσμο της. Έχει άνάγκη άπομονώσεως. Αξοφνη, ένώ έκανε κάποια κίνηση της έπισε ή βεντάγια άπ τά χέρια τη. Ένας κύριος, πού έτυχε να περνη τή στιγμή από μπροστά τη, προθυμοποιήθηκε να σκύψη να παρη τήν βεντάγια και να τήν δώσει στον κάτοχό της.

Η διάσημη ήθοποιός τού Κινηματογράφου : — Ω! μερσί, κύριε. Είσατε πολύ καλός. Μ, σταθήτε... μού φαίνεται πώς κάποιος σάς έχω δεί. Η φωνη νομια σας δε μού εινε άγνωστη... Ο εγγενικός κύριος, (Κάνοντας μία βαθιά ύπόκλιση). — Είμαι ό πρώτος σας σ' ζωη σας...

Η διάσημη ήθοποιός τού Κινηματογράφου : — Α, ναι, καλά λένε. Πού να θυμάμαι τώρα !... Πώς εισατε, καλά :

Ο ΚΑΦΕΣ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Η μόδα τού καφέ στο Παρίσι εγανιιάσθηκε παρι τά τέλη του 17ου αϊώνος. Μεταζυ των άλλων Γαλλίδων υρωιών της έπυχη; αυτή, ή κ. Σεβινέ πρώτη, ή γνωστή για τας περιφρήσεις έπιστολάς της, θεωρούσε τώ μαύρο υύό άρέφημα ώ... πολύ άηλιαστικό ! Συνήθιζε μάλιστα να λέη : «Η μόδα τού καφέ θά περάση πολύ σύντομα, όπως και τά έργα τού Ρακίνα !» Δυστυχώς γι' αυτήν, και οι δυο προφητείες της δι-ψύσθησαν εκτελής. Και οι τραγωδίες τού Ρακίνα έμειναν άθανατες και ό καφές έγινε σήμερα είδος πρώτης άνάγκη.

Στη Γερμανία άοχισαν να πίνων καφέ-τού όποίου ή ύπέροχος όρχική τιμη ειχε έλαττωθει σημαντικά στό μεταζυ-παρι τά μέσα του 17ου αϊώνος. Τέτοια μάλιστα λύσα ειχε πιάσει τού; Γερμανοί για τώ διεγερτικό στίλο ποτό, ώστε ό μεγάλος μουσουργός Σεβαστιανός Μπάχ συνεθεσε ειδική καντάδα... και τής καταχρήσεως τού καφέ ! Την εποχή περίπου έκείνη ιδρύθησαν και στη Γαλλία τά πρώτα καφεναία, τα όποια άνεκαταστήσαν, στους άριστοκρατικούς δρόμους τις παλης βαβ ρνης. Οι πρώτοι θερμοι λάτραι τού καφέ υ ήρχαν-ώ; ήτο έπόμεινοι-οί φιλοσοφοι και, γενικά, οι διανοούμενοι. Σ γα-μια δέ τώ φησε αυτό πού πρωτοφτευθήκε στον Άγιο Παύλο της Βραζιλίας, καταχτούσε όλον τόν κοσμο.